

Аллоҳ таоло айтади:

«Албатта Биз бу омонатни (яъни шариати Исломийядаги тоат-ибодатларни) осмонларга, ерга ва төғу тошларга кўндаланг (таклиф) қилган эдик, улар уни кўтаришдан бош тортдилар ва ундан қўрқдилар. Инсон эса уни ўз зиммасига олди.

Дарҳақиқат у (ўзига) зулм қилувчи ва нодон эди (яъни бу омонатнинг нақадар вазмин юк эканлигини бутун коинот билди ва уни кўтаришга курби етмаслигини сезди, аммо инсон ўзи билмаган ҳолда ўта мушкул вазифани ўз зиммасига олди)» (Аҳзоб: 72).

«Албатта, Аллоҳ сизларни омонатларини ўз эгаларига топширишга ва одамлар орасида ҳукм қилганингизда адолат билан ҳукм қилишга буюради» (Нисо: 58).

«Зоро, сен ёллаган энг яхши киши кучли, омонатли-ишончли кишидир», деди (Касас: 26).

«Улар (яъни мўмин-мусулмонлар) ўзларига ишонилган омонатларга ва (ўзгаларга) берган аҳд-паймонарига риоя қилувчи зотлардир» (Маориж: 32).

(□□□□□□□□ □□□□).

Абу Ҳурайра розияллоҳу анхудан ривоят қилинади: Набий соллаллоҳу алайҳи ва саллам бир мажлисда қавмга гапириб турғанларида бир аъробий келиб: «Қиёмат қачон?» деб сўради. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам сўзлашда давом этдилар. Қавмнинг баъзилари: «Унинг гапини эшитдилар-у, лекин айтган сўзини ёқтирмадилар» дейишди. Баъзилари эса: «Йўқ, эшитмадилар» дейишди. Сўзларини тугатгач: «Қиёмат ҳақида сўровчи қани?» дедилар. «Ха, мен, ё Расулуллоҳ» деди. У зот: «Омонат зое қилинса, қиёматни кутавер» дедилар. «Уни зое қилиш қандай бўлади?» деди. «Ишни нолойик одамга топширилса, қиёматни кутавер» дедилар (Имом Бухорий ривояти).

Анас ибн Молик розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам деярли ҳар бир хутбаларида: «Омонати йўқ кишининг иймони йўқ, аҳди йўқ кишининг дини йўқ», дердилар (Имом Ахмад ривояти).

Шану·

Омонатнинг масъулияти жуда катта, Аллоҳ таоло уни муҳофаза килиш, адо килиш ва риоя килишга буюрган, омонатдор кишиларни

мақтаган. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам омонатдорлиги йўқ кишининг иймони бўлмаслигини, омонатни зое қилиш қиёматнинг белгиларидан эканини айтганлар.

Бугунги дарсдан олинадиган фойдалар:

1. Омонатнинг иши оғирлиги, уни асраш лозимлиги;
2. Омонатга риоя қилиш нажот топувчи мўминларнинг сифатидан экани;
3. Омонатларни ўз эгаларига адо қилиш шартлиги;
4. Омонатдорлиги йўқ кишининг дини бўлмаслиги.